ZDOLA
proti NATO!
leto 2002
špeciálne vydanie

NATO? Nie, ďakujem.

Koncom novembra 2002 sa má v Prahe uskutočniť summit Organizácie Severoatlantickej zmluvy (North Atlantic Treaty Organisation). Nielen slovenské politické elity sa predháňajú v zdôrazňovaní dôležitosti tejto udalosti a vstupu Slovenska do NATO. Z predvolebných billboardov sa uškŕňajú štylizované ksichty politikov, v autobusoch a električkách na nás útočí propaganda s falošnými frázami o hrdosti a prosperite a každý, kto si dovolí pochybovať o neexistencii inej možnosti alebo nesúhlasiť, je ihneď označený ako nacionalista či extrémista. O referende sa pre istotu nehovorí. Brainwashing v mainstreamových médiách nazývaný aj „informačná kampaň" nás chce presvedčiť, že Slovensko v NATO okrem „prvoradého národnoštátneho záujmu" predstavuje aj prínos pre obyčajného človeka. Či je to naozaj tak sa dočítate nižšie.

Histoicky vzniklo NATO na počiatku studenej vojny v roku 1947 ako protiváha východného bloku, v ktorom dominoval Sovietsky zväz. Ten si tiež vytvoril vlastný vojenský pakt - Varšavskú zmluvu. Po rozpade východného bloku, Varšavskej zmluvy a nakoniec aj samotného ZSSR začiatkom 90. rokov sa mnoho ľudí vrátane terajších agilných propagátorov NATO (napr. Václav Havel) domnievalo, že rovnako skončí aj NATO. Nestalo sa tak.

Pokračovanie existencie NATO býva zdôvodňované „spoločnými euroatlantickými hodnotami" a celým radom údajných bezpečnostných rizík, proti ktorým je nutné tieto „hodnoty" chrániť. To ale neznie vôbec presvedčivo. Nebezpečím sú diktátorské režimy či náboženský (islamský) fundamentalizmus - oboje ale podporujú USA aj iné štáty NATO príliš často na to, aby sa dalo veriť rétorike, ktorá z nich robí strašiakov (napr. USA veľmi ochotne a intenzívne podporovali jedno z najfanatickejších islamských hnutí - afganský Taliban a ešte pred tým priamo sponzorovali Bin Ladína, a dodnes kvôli rope čulo spolupracujú s fundamentalistickým režimom v Saudskej Arábii). Veľkým rizikom majú byť zbrane hromadného ničenia - práve štáty NATO ale patria k ich najväčším výrobcom a exportérom, a to aj do veľmi autoritárskych režimov. Hrozba je vyrábaná taktiež z Ruska aj napriek tomu, že sa nachádza v stave ekonomickej a čiastočne aj politickej dezintegrácie, kedy si ťažko môže dovoliť nejakú expanziu. Okrem toho sa samo uchádza o členstvo v NATO a nedávno bola táto spolupráca aj inštitucionalizovaná vytvorením Rady NATO, ktorej je Rusko členom.

Jednou z „euroatlantických hodnôt" povyšujúcich západnú civilizáciu nad iné má byť aj údajná ochrana ľudských práv. Ako to vyzerá v praxi členských štátov NATO ilustruje zopár príkladov - represívna imigračná politika, na ktorú už na vonkajších hraniciach „Schengenlandu" životom

doplatili stovky ľudí, snažiace sa uplatniť legitímne právo uniknúť z často neznesiteľných životných podmienok a vybrať si slobodne miesto pre život; Turecko porušujúce denne základné ľudské práva a vedúce vyhladzovaciu vojnu proti kurdskej menšine; nová protiteroristická legislatíva, ktorá umožňuje postihovať a v USA dokonca väzniť bez súdu kohokoľvek často len podozrivého z „ilegálnych aktivít" alebo „členstva v ilegálnej skupine", zameraná predovšetkým na mimo-parlamentnú opozíciu voči systému a podobne.

Porušovanie ľudských práv sa samozrejme neobmedzuje na územie štátov NATO. O tom, čo pred 30 rokmi robila US Army vo Vietname (milióny mŕtvych) alebo iné vojská NATO na svojich „mierových" či „humanitárnych" misiách sa snáď ani netreba zmieňovať. Vojna v Juhoslávii hovorí jasnou rečou - tisíce civilných obetí „chirurgicky presných" bômb obohatených rádioaktívnym uránom, rozbombardovaná základná infraštruktúra krajiny, spolupráca a podpora albánskej UCK a jej teroristických metód... atď.

Kapitolu samu o sebe predstavuje nová zahraničná vojensko-politická doktína USA z dielne neohroziteľného cowboya G. W. Busha. Podľa nej americká armáda môže z „preventívnych dôvodov" ako prvá zasiahnuť hocikde, kde by mala byť ohrozená „národná bezpečnosť" a „životné záujmy" USA. Jedná sa pravdepodobne o prípravné opatrenie na vojnu v Iraku a v budúcnosti aj na ďalšie vojenské akcie.

Z horeuvedeného vyplýva, že existencia NATO ani vstup Slovenska do tohto vojenského paktu nie je v záujme nikoho z nás. Tisíce mŕtvych v Iraku, Juhoslávii, Afganistane alebo New Yorku dokazujú, že NATO nechráni životy ľudí, ale „stabilitu a bezpečnosť" kapitalizmu, teda systému založeného na vykorisťovaní, sociálnej nespravodlivosti a ekologickej deštrukcii. NATO plní funkciu ozbrojenej päste hospodárskych a ekonomických elít bohatého Severu. Slovensko v NATO znamená miliardy na nové zbrane. NATO na čele s USA znamená štátny terorizmus, imperializmus a vojnu. NATO? Nie, ďakujem.

NATO a Slovensko

Po páde východného bloku a zániku Varšavskej zmluvy nastal v bývalom Československu doslova ošiaľ po západnom spôsobe života a myslenia, prinášajúci mýty ako kapitalizmus = demokracia či kapitalizmus = prosperita. Ako predstavovaný garant bezpečnosti sa objavili úvahy o vstupe do NATO, ktoré so vznikajúcim voľným trhom a prienikom zahraničného kapitálu zosilneli. Počas Mečiarovej vlády dostáva slovenská spolupráca s NATO prvý konkrétny náznak vo forme Partnerstva za mier. Z vnútropolitických dôvodov je však integrácia Slovenska do NATO neporovnateľná so susednými štátmi, takže v roku 1997 Slovensko nie je prijaté v prvej vlne uchádzačov. Po roku 1998 však Dzurindova vládna garnitúra nadšene akceptuje akékoľvek odporúčania a príkazy medzinárodných špičiek, a to aj za cenu prehĺbenia sociálnej krízy, ktorú dnes môžeme chápať ako obeť za "pozitívny obraz Slovenska v zahraničí". Pôsobenie americkej armády v slovenských výcvikových priestoroch (a najnovšie organizovanie výcviku nižších dôstojníkov NATO v priestoroch Vojenskej akadémie v Liptovskom Mikuláši, na naše pomery výborne zariadenej), napomáhanie ničeniu Juhoslávie alebo servilné pritakávanie pri hodnotení "humanitárnych akcií" ako vojna v Afganistane, to sú len niektoré príklady svojvoľného konania vládnucich elít bez ohľadu na ľudskosť či aspoň záujmy obyvateľov Slovenska. V novembri by sa malo na Pražskom summite rozhodnúť o členstve Slovenska v NATO, čomu predchádzala len minimálna diskusia. Je čo povedať.

Ochrana ekonomických záujmov, ignorácia ľudí

Členstvo Slovenska v NATO je prezentované ako jediná možná záruka „bezpečnosti, prosperity a vytvorenia medzinárodného mierového spoločenstva, rešpektujúceho ľudské práva a princípy demokracie". Ako prostriedky sú prezentované „prílev zahraničného kapitálu a možnosť vstupu do EÚ, záruka ochrany v prípade vojenského ohrozenia a vytvorenie jednotného politicko-ekonomického modelu podľa najsilnejších svetových štátov" (predovšetkým USA). S prostriedkami sa súhlasiť dá, dôsledky budú úplne opačné.

Záujmy NATO sa obmedzujú na záujmy globálnej vládnucej triedy a. ochrana Slovenska je tak ohraničená tým, ako sa bude zlučovať s ochranou finančných prostriedkov vložených nadnárodnými investormi na Slovensko s motívom prehlbovať a rozširovať svoj mocenský vplyv. Možnosti slovenského „voľného" trhu (lacná pracovná sila, zatiaľ neúplne využitý spotrebiteľský potenciál, legislatívne normy podporujúce voľný obchod) si ochranu svetových mocností určite zaslúžia. Ak sa však pozrieme do histórie, zistíme, že tieto v prípade „vyššieho záujmu" nemajú problém medzinárodné zmluvy a záväzky ignorovať (viď Mníchovská dohoda z roku 1938 a následná okupácia Československa Hitlerom). Sporné je aj slovíčko prosperita. Je namieste spýtať sa - pre koho vlastne? Prosperita hŕstky dnes znamená neistotu väčšiny. Prehlbovanie sociálnych rozdielov, vrstva boháčov a desaťtisíce ľudí pod hranicou chudoby alebo pracujúcich za mizerné mzdy, to sú všetko javy, ktoré pozorujeme už dnes. A rozhodne sa s nimi nehodláme zmieriť.

Finančná pasca - dôstojný život alebo ochrana americkými stíhačkami?

Ako dva slovenské rezorty tesne pred kolapsom, potrebujú zdravotníctvo a školstvo okamžité a výrazné navýšenie rozpočtu. Riešenie? Na dotácie na podporu vzdelávania a výskumu išla prakticky taká istá suma ako na prípravu vstupu do NATO, nevraviac o predvstupových fondoch, ktoré dosahujú až trojnásobok. K tomu si pripočítajme samotné náklady na obranu a peniaze vyhodené na propagandu vstupu do NATO. Príklady susedných štátov? V Maďarsku po vstupe do NATO vzrástli výdavky na obranu v priebehu roka ešte 1,43 krát. Pri ďalšom zvyšovaní by sa tak mala dosiahnuť hodnota 1,81% z HDP. Na Slovensku, ktorého ekonomická a sociálna situácia je ešte horšia a modernizácia armády ešte nutnejšia, a to vo väčšom rozsahu, sa to dá riešiť rastúcim zdieraním samotných obyvateľov alebo zadĺžením sa zahraničným ekonomickým inštitúciam, zbrojárskym podnikom apod.

Štátna propaganda, alebo 13 rokov po…

Po tom, čo sa nesúhlas obyvateľstva so vstupom do NATO dlhodobo pohyboval okolo 50%, rozhodla sa slovenská vláda pre novú, a zatiaľ v novodobých dejinách ojedinelú kampaň, ktorá podľa všetkého pomaly nesie ovocie - program PRENAME.

Zhoda politických špičiek (proti vstupu je prakticky iba nacionalistická SNS) tak vyústila do absolútnej ignorácie verejnej mienky a do poznania, že keď má človek opačný názor, asi tomu nerozumie a treba to zmeniť. Podľa samotných predstaviteľov by kampaň mali robiť prevažne nevládne subjekty / mimovládne organizácie, aby sa nehovorilo o vymývaní mozgov zo strany vlády. Teda platené vymývanie niekym iným je morálnejšie?! Pozrime sa v stručnosti na charakter prerozdelenia peňazí. Úspešná spolupráca mimovládnych organizácií s vládou funguje už dlho, a tak nie je prekvapením, že vyše 13 miliónov je určených práve pre tretí sektor. Že by boli nejaké peniaze určené pre odporcov NATO nie je známe. 12 miliónov vyčlenených pre lobovanie medzi americkými elitami asi význam komentovať nemá, možnosti využitia sú isto iné. Ako by ste sa asi rozhodli vy?

Zaujímavou témou sú nezanedbateľné prostriedky využité na prezentáciu v audiovizuálnych projektoch, predovšetkým televízne šoty v TV Markíza a STV. Konkrétne využitie peňazí je nezistiteľné, manipulačné následky obrovské. Semináre pre učiteľov s cieľom následnej propagácie krásnej myšlienky NATO medzi študentami stredných škôl (teda stále ľahko ovplyvniteľnou skupinou) potom predstavujú iba dno morálneho močiara.

Iná možnosť

Je treba mať na pamäti, že NATO nie je osamotenou organizáciou - je iba vojenskou zložkou globalizovaného kapitalistického systému, ktorý je nutné chápať ako celok. Je nemožné snažiť sa o demilitarizáciu tohto systému pri jeho súčasnom zachovaní - kapitalisti budú vždy potrebovať nejakú zložku na ochranu svojich ziskov a štátne útvary sa tiež neobídu bez vojenskej opory. Samotný štátny a kapitalistický systém je vo svojej podstate zlý a neudržateľný, pretože je založený na hromadení ziskov a centralizácii moci na úkor ľudí i životného prostredia.

Reforma jednej inštitúcie či jej odstránenie bez rozsiahlejších systémových zmien nič nevyrieši. Reformy sú totiž už zo svojej definície kompromisom s vládnucimi silami a ako také môžu ťažko niečo účinne zmeniť. Vládnuce elity nepristúpia na kompromis, ktorý by bol v rozpore s ich záujmami. Takéto kroky len zvyšujú obranyschopnosť systému a ulamujú hrot jeho opozícii. Ich typickým príkladom môže byť napríklad chystaná profesionalizácia armády - na jednej strane zbaví mnoho mladých mužov nezmyselnej a ponižujúcej povinnosti otročiť štátu, na strane druhej umožní práve tomuto štátu výcvik stoviek skutočne profesionálnych zabijakov, omnoho viac odtrhnutých od spoločnosti a úplne lojálnych k rozkazom svojich pánov. Takéto reformy sa stávajú súčasťou problému, nie jeho riešením.

Namiesto boja za podobné neplodné „zmeny" je treba spojiť sa v úsilí za hlbšiu zmenu, ktorá prinesie skutočné riešenie a nie len kozmetické úpravy. Jeho súčasťou môže byť zakladanie anarchistických či iných antiautoritárskych skupín alebo participácia v už existujúcich, osveta (organizácia verejných akcií, šírenia letákov, lepenie plagátov), ale tiež vyjadrenie svojich názorov skutkami (napríklad odmietnutie nástupu vojenskej služby). Je samozrejmé, že to nebude jednoduché a výsledky sa nedostavia okamžite. Na druhej strane práve táto dlhodobejšia, ale dôsledná aktivita je podľa nás tvárou v tvár ekologickej katastrofe a sociálnemu útlaku väčšiny ľudstva jedinou možnosťou ako dospieť k slobodnejšiemu a spravodlivejšiemu usporiadaniu spoločnosti.

Existuje ale vôbec nejaká reálna alternatíva, ktorá by mohla nahradiť terajší stav vecí? Náš názor je áno, aspoň pokiaľ nechceme považovať ľudský druh za zhluk sebeckých individuí túžiacich len po ovládaní a vykorisťovaní druhých, ako by tomu nasvedčoval súčasný systém. Mnoho drobných faktov z každodenného spoločenského života nám ale jasne ukazuje, že tomu tak nie je, že ľudia sú v drvivej väčšine súcitiace, solidárne a spravodlivé bytosti schopné žiť slobodne. Tieto aspekty ich povahy sú ale potlačované systémom založeným na zisku, systémom, v ktorom uspeje ten najdravší a najbezohľadnejší. To ale nie je dôkaz o všeobecne zlej ľudskej povahe, ale o zlom systéme, v ktorom sú ľudia nútení žiť.

Podľa nás je možné si predstaviť alternatívu. Bolo by však chybou hovoriť o nej v dnešnej dobe príliš konkrétne, pretože jej reálna podoba bude záležitosťou tých, ktorí ju uskutočnia. Už dnes ale môžeme hovoriť o princípoch, na ktorých by podľa nás mohla fungovať a o hrubých rysoch jej podoby.

Tými princípmi by podľa nás mala byť sloboda, autonómia a sebaurčenie každého jedinca do tej miery, pokiaľ neobmedzuje ostatných, čo predpokladá emancipáciu človeka vo všetkých sférach života a pochopiteľne odstránenie akejkoľvek formy diskriminácie, založenej na farbe pleti, pohlaví, sexuálnej orientácii alebo názore. Ďalším z princípov je samospráva, to znamená, že o veciach verejných rozhodujú priamo tí, ktorých sa týkajú, a nie mocenské centrá. Ďalej solidarita a vzájomná pomoc medzi členmi tejto spoločnosti a konečne kolektívne vlastníctvo výrobných prostriedkov, tak aby tieto prostriedky slúžili celej spoločnosti, ktorá by o nich rozhodovala.

Spoločnosť fungujúca na týchto princípoch by odstránilia neprirodzenú štátnu organizáciu, a nahradila ju prirodzenejším životom v menších samosprávnych komunitách. To by však neznamenalo uzavrenie spoločenského života do malých celkov - tieto komunity (či by sa už jednalo napríklad o mestá alebo iný druh samostatných celkov) by boli medzi sebou prepojené osobnými i kolektívnymi väzbami a za účelom organizácie záležitostí spadajúcich nad rámec komunity by sa organizovali do federácií. Na ich úrovni by rozhodovali jednania konkrétnymi úohami poverených, zdola kontrolovaných a kedykoľvek odvolateľných delegátov.

Takáto spoločnosť pre nás nie je utópiou, ani si ju nepredstavujeme ako raj na Zemi. Je jasné, že jej konkrétna podoba bude závisieť na morálnej vyspelosti ľudí, ktorí ju budú tvoriť. Toto usporiadanie by ale do značnej miery oslobodilo človeka od konkurenčného boja, poslušnosti autoritám i ďalších príčin nemorálneho správania a umožnilo mu konečne efektívne rohodovať o svojom vlastnom živote.

Nie sme idealisti ani v tom ohľade, že by sme sa domnievali, že sa takto usporiadaná spoločnosť nebude musieť brániť cudzím útokom. Uznávame preto nutnosť sebaobrany spoločnosti. Tá by ale mohla byť ťažko anarchistická, keby si pre svoju ochranu ponechala hierarchicky organizovanú armádu, často necitlivú či priamo brutálnu k civilnému obyvateľstvu. Myslíme si, že alternatívy sú možné i v tomto prípade. História nám mnohokrát ukázala, že pokiaľ ľudia bránili svoje domovy pred agresormi alebo bojovali za myšlienky, ktorým boli oddaní, boli i bez tradičnej vojenskej hierarchie schopní porážať oveľa väčšie, lepšie vyzbrojené a disciplinované armády. Príkladom toho môže byť vojna v Čečensku (a to napriek tomu, že v druhej vojne ruská armáda víťazila - ťažila totiž práve z toho, že medzi vojnami ochabla podpora miestnych obyvateľov čečenským jednotkám) alebo napríklad českí husiti, ktori sa stali fenoménom svojej doby.

Anarchisti k tejto tradícii v histórii rovnako výrazne prispeli. Behom rokov 1918-1921 zorganizovali na Ukrajine partizánsku armádu miestnych obyvateľov a samosprávu miestnych pracujúcich a poľnohospo-dárov. Tým sa darilo relatívne dlho brániť nezávislý vývoj v tejto oblasti ako pred bielogvardejcami, tak pred boľševikmi, ktorí ich porazili až na tretí krát, po konsolidácii svojej moci v zbytku Ruska. Ešte významnejšiu rolu zohrali anarchisti v rokoch 1936-1938 v španielskej občianskej vojne, kde ich miliónové hnutie najprv rozhodujúcou mierou prispelo k potlačeniu fašistického puča už v jeho zárodku a neskôr tu samosprávne organizované, dobrovoľné milície (v žiadnom prípade ich nie je možné zamieňať s boľševickým paskvilom „ľudových milícií") bojovli proti Francovi. Práve vládne nariadenia o premene milícií na klasické vojenské jednotky a likvidácia ich samosprávneho ducha boli jednou z rozhodujúcich príčin víťazstva fašizmu v Španielsku.

História dokázateľne ukázala, že existujú i iné možnosti než klasická hierarchická armáda. Samosprávne organizované milície s maximálnou možnou mierou priamej demokracie pri rozhodovacích procesoch by sa naviac dali len ťažko zneužiť pre ciele mocenských centier alebo viesť k brutalite voči civilistom. Tieto milície by totiž boli zložené z obyčajných ľudí. Je teda zrejmé, že k NATO a jemu podobným organizáciám by v prípade nutnosti mohli z vojenského hľadiska existovať alternatívy.

Prípad Afganistan

Rozpútanie vojny
Vojna v Afganistane, ktorá prebiehala v rokoch1979-1989, býva pripisovaná sovietskemu imperializmu. Skutočnos-ťou však je, že USA vedome vyprovo-kovali sovietsku intervenciu svojou islamistickému povstaniu proti ľavicovej (ale neboľševickej) vláde. Ich cieľom bolo vytvoriť "ruský Vietnam", teda vlákať ZSSR do veľkej partizánskej vojny bez nádeje na úspech. To sa tiež USA skvele podarilo, vojna podlomila vojenskú moc ZSSR a prispela ku koncu tohto amerického rivala. Cenou za to však bolo viac než milión mŕtvych, milióny zmrzačených a utečencov a rozvrátená krajina, v ktorej sa po skončení zahraničnej intervencie naplno rozhorela občianska vojna.

Podkopanie demokratických síl
V protisovietskej koalícii tvorili islamisti pôvodne len menšinu. USA však podporovali finančne a výcvikom vojakov práve ich. Výsledkom bola úplná prevaha islamistov v povojnovom Afganistane a vytlačenie tém ako oddelenie náboženstva od štátu alebo práva žien na okraj politického spektra.

Bin Ládin, Al Káida, Taliban... made in USA
Fundamentalisti, proti ktorým USA teraz mobilizujú celý svet, sú výsledkom ich vlastnej politiky. USA mobilizovali celý rad fundamentalistov do vojny v Afganistane pod heslom obrany islamskej zeme pred neveriacimi. Medzi týmito islamistami bol aj mladý Usáma Bin Ládin a práve vtedy začali tiež vznikať - s americkou podporou a za americké peniaze - zárodky jeho teroristickej siete. Po vojne príliš nezmenil metódy, iba nepriateľa, ktorým sa po zániku ZSSR stal jeho doterajší spojenec USA.

USA prostredníctvom svojho hlavného spojenca v oblasti, Pakistanu, podporovali v jeho počiatkoch aj afgánske fundamentalistické hnutie Taliban, proti ktorému teraz bojujú. Od tohto hnutia sfanatizovaných afganských študentov moslimských náboženských škôl, vedeného frakciou islamistických veliteľov z dôb vojny so ZSSR, očakávali nastolenie stability pre svoje investície a až do roku 1997 ho podporovali vo víťaznom ťažení Afganistanom. Až neskôr im došlo, že režim Talibanu s nimi nebude príliš ochotne spolupracovať. S potenciálneho spojenca hodného podpory sa stal nepriateľ číslo jedna.

Ropovod
Už od polovice 90.-tych rokov sa Afganistan stal strategicky dôležitým ako možná spojnica medzi náleziskami ropy v strednej Ázii a medzi jej prímorskými odbytišťami. Ešte v roku 1997 očakávala Svetová banka, že Taliban zohrá "pozitívnu úlohu" v konsolidácii Afganistanu. Už v roku 1998 ale USA a hlavne spoločnosť Unocal, ktorá sa na stavbu ropovodu chystala zistili, že Taliban nemôže byť zárukou tak veľkej investície. Práve od tej doby čkajú na zámienku k vojne, ktorá by im umožnila Taliban zvrhnúť a nastoliť povoľnejšiu vládu. Vhodná zámienka prišla 11. septembra 2001.

Vojna proti terorizmu?
USA po 11. septembri reagovali rozsiahlym bombardovaním Afganistanu. I keď hovorili o presnom cieli svojich útokov, zasiahlo bombardovanie predovšetkým civilných obyvateľov. Po takmer dvojmesačnom bombardovaní bol Taliban vo väčšine Afganistanu zvrhnutý. Na jeho miesto sa však s americkou podporou dostala Severná aliancia.

Severná aliancia
Severná aliancia vznikla potom, čo v roku 1996 Taliban zvíťazil nad pôvodnou vládou mudžahídov. Na zhruba 10% afganského územia, ktoré sa Talibanu nepodarilo ovládnuť, bola sfromovaná koalícia rôznych politikov a generálov, túžiacich po moci, o ktorú v rokoch 1992-1996 bojovali medzi sebou a ktorú im zobral Taliban všetkým bez rozdielu.

Už vláda mudžahídov, na ktorú Severná aliancia nadväzuje, potlačovala ľudské práva a hlavne práva žien. Severná aliancia v tom pokračuje a preto nemôže byť alternatívou k Talibanu, za ktorú je vydávaná. Ilustračný je jejvzťah k drogám. Potom, čo Taliban po dohode s OSN v roku 2000 svoju produkciu drog obmedzil, Severná aliancia okamžite zvýšila predaj drog na takmer dvojnásobok z území, ktoré kontrolovala. Behom jej víťazného protitalibanského postupu došlo okrem iného k niekoľkým masakrom zajatcov, čo je vojnový zločin. Práve jeho páchatelia, vnútorne rozpoltení a spojení iba úsilím o moc si teraz získali vďaka vojenskej podpore USA v Afganistane dominantné postavenie.

ČESKOSLOVENSKÁ ANARCHISTICKÁ FEDERÁCIA

Československá anarchistická federácia (ČSAF) je slobodomyseľnou organizáciou fungujúcou od roku 1995. Za príčiny celeého radu problémov, proti ktorým sa snažíme vystupovať, považujeme súčasný systém, ktorý je ako v politickej (štát a autoritárstvo všeobecne), tak v ekonomickej (kapitalizmus) rovine neudržateľný. Nie sme ale len negativisti, ktorí sú schopní iba neustále "byť proti" - venujeme sa tiež hľadaniu alternatív k systému a sústavnej propagácií princípov, o ktorých sa domnievame, že by na nich táto alternatíva mohla byť postavená - predovšetkým na slobode, samospráve, priamej demokracii a solidarite. Politickú a ekonomickú samosprávu! Trvalo udržateľný život!

V prípade bližšieho záujmu sa prosím obráťte na najbližší región Československej anarchistickej federácie:

NAŠE KONTAKTY

informácie, akcie, distribúcia, teória, pravidelná aktualizácia - **www.csaf.cz**

ČSAF Slovensko
ČSAF
Poste restante
850 07 Bratislava 57
csaf_sk@hotmail.com
csaf_sk_vychod@hotmail.com

ČSAF střed
ČSAF
P.O. BOX 223
111 21 Praha 1
praha@csaf.cz

ČSAF Morava
Vladimír Futák
Smetanova 3
750 00 Přerov
morava@csaf.cz

ČSAF východ
Pavel Houdek
P.O. BOX 41
565 01 Choceň
vychod@csaf.cz

ČSAF jihozápad
ČSAF
P.O. BOX 40
385 01 Vimperk
jihozapad@csaf.cz